

ÜNNEPI Harangszó

A zalaegerszegi Mária Magdolna Egyházközség ingyenes tájékoztatója
II. évfolyam 6. szám 1995. október-december

Cselekvő várakozás

Készülünk egy csodálatos ünnepre, mikor Jézus eljön hozzánk. De ezt a találkozást megelőzi a lelki ráhangolódás, készülés időszaka: az advent.

Pilinszky szerint: "Várakozni annyi, mint várni az első hóesést". És valóban! A gyermeket izgalommal tölti el télen, ha az ablakon keresztül meglátja az első hópihéket, és akaratlanul is felkiált: "Jé, esik a hó!" Megjött, s tudjuk, hogy hozza magával a Mikulást, aztán számolgatva a napokat egyre közelebb érünk a Messiás érkezéséhez. Milyen jó érzéssel tölti el az emberek szívét ez a szent türelmetlenség!

Várni annyit tesz, hogy megnyitom szívemet; készen állok annak a befogadására, aki fontos a számomra. Jézusra várunk, aki már egyszer régen eljött közeink, de minden évben újra és újra ellátogat hozzánk, mert Ő mindig eljövendő.

Visszont van egy csodálatos tulajdonsága, hogy szeret néha bújócskát játszani velünk, azt akarja, hogy keressem én is Őt. Ne csak karba tett kézzel üljek és várjam, mikor toppan be. Én is menjek eléje! A várakozás tehát csendes tevékenység. Nekem tennem kell valamit azért, hogy Jézus szívesen jöjjön hozzám. S vajon minek örülne a legjobban? A legegyszerűbb tettek, aminek a szeretet az alapja. Valamiről, ami kedves számunkra, tudni kell lemondani, ezáltal megérezzük az örömet, amivel mások várakozását elősegíthetjük, s

érezhetjük azt az örömet is, melyet Jézus érez jöttünk láttán. Ez a szép a várakozásban, mert remény itatja át, hogy a várt esemény megvalósulhat. Béke jöhet létre az Úrral való találkozáskor.

Miért fontos a várakozás? Mert ha már valaki nem tud várni semmire, akkor elveszített valami lényegeset az életében. S csak azt tudja mondani: "Nekem már senki nem tud mondani semmit."

Jézusra várni annyi, mint tudni azt, hogy neki minden nap lesz mondanivalója az én számomra. Ő mindig eljön hozzánk, ha hívjuk. De - Rüdemann német színész

szerint - "Sokszor keres bennünket Isten, jön hozzánk, találkozni akar velünk, csak nem talál otthon."

Ezért igyekezzünk mindig készen várni, kitárt szívvel befogadni az élő Szeretetet! Ez a mi keresztény életünk állomása, úgy várakozunk, hogy közben úton vagyunk.

Jézus jön felénk, de mi is

megyünk feléje és reméljük, hogy egyszer találkozunk.

Ebben a tisztulási időszakban próbáljunk meg elcsendesülni, bűnbánatot tartani, hogy tiszta, örömteli szívvel köszönthessük a Megváltót!

Stróber László
plébános

Szolgálat, szeretet

Karitász tevékenységünk lényege a szolgáló szeretet. Valljuk azt az elvet, hogy a rászorulókon igazán segíteni csak szeretetből, szeretettel lehet. Ez a segítség nem munka, hanem Isten- és emberszeretetből fakadó önzetlen, alázatos szolgálat.

Plébániánk karitász szervezete önálló, de mégis szerves részét képezi a Szombathelyi Egyházmegyei Karitásznak, amely december 16-án emlékezik meg működésének ötéves évfordulójáról. Ez a megemlékezés alkalmat ad arra, hogy értékelje az eddigi tevékenységet - ezen belül a mi szervezetünkét is - és körvonalazza az elkövetkező idők várható feladatait. A mi plébániai karitász szervezetünk - amint erről már többször szoltunk - három intézményben: a Megyei Kórház Általános Sebészeti Osztályán, a zalaegerszegi Szociális Otthonban, valamint a pózvai Egészségügyi Gyermekotthonban folytat rendszeres látogatásokat (lelkivigasztalás, az isteni Gondviselésbe vetett hit növelése, foglalkozás az idős szociális otthoni gondozottakkal, igeliturgiák, közös imádságok szervezése, valamint a testi-szellemi fogyatékos gyermekek megajándékozása játékkal, könyvekkel, képecskékkel, magunk sütötte süteménnyel, gyümölcscsel, stb.). Jeles ünnepeink előtt, Szent Erzsébet-nap, karácsony, húsvét alkalmával külön csoportos látogatás során kis ünnepekkel, az ünnep jellegére utaló kis ajándékokkal mutatjuk ki szeretetünket és igyekszünk örömet okozni.

Szervezetünk rendszeres havi pénzsegéllyel támogat két teljesen árva diáklányt, egy félárva testvérpárt és egy, gyermekeit egyedül nevelő édesanyát. A nagyatádi menekülttábor, a kárpátaljai és a délvidéki magyarok megsegítéséhez ugyancsak anyagi segélyeket juttatunk. Sok esetben segítettünk idős és tájékozatlan személyek családi és szociális hatósági ügyeinek intézésében is (rendkívüli szoc. segélyek, kárpótlási ügyek, stb.). Minden hozzánk forduló rászorultat ellátunk ruhaadományokkal, fajra, felekezeti hovatartozásra való tekintet nélkül. Mi továbbra is szeretettel, alázattal igyekszünk e nemes ügyet szolgálni, amíg ezt tőlünk igénylik, amíg ezt emberi korlátaink lehetővé teszik.

A Mária Magdolna Plébánia
Karitász Szervezete

Családfesztivál '95

Október 6-án Zalaegerszezen dr. Gyimesi Endre polgármester nyitotta meg a 2. Családfesztivált a Zsinagógában.

A műsort Németh Miklós Attila vezette. Zenei és prózai produkciók után, a teremtettségről Blankenstein Miklós püspöki helynök előadása következett.

Október 7-én, szombaton reggeltől estig párhuzamosan zajlott a nyolc felnőtt, öt ifjúsági és nyolc gyermek program. Ezen idő alatt, a legkisebbekről önkéntes, önzetlen gondozónők, óvónők gondoskodtak.

Egy családnak is fontosak a közös programok, sok-sok családnak egy időben igényes szabadidős tevékenységben részt venni pedig fontos és szép élmény. Ennek a szervezéséhez sok százezer forint szükséges, melyet a város hetvennégy szponzora biztosított.

A Családfesztivált szervezte: a Mária Magdolna Plébánia Családos Közössége és a zalaegerszegi Ferences Kolping család az Egerszegért kulturális, művészeti és közösségi alapítvány közreműködésével.

Álljon itt néhány idézet a Családfesztivál 95 emlékkönyvéből:

"...össze kell fognunk, hogy egymástól élni tanuljunk, és az Isten áldása megszázszorozódjék közöttünk."

Jelenits István
piarista tanár

"...Jó nekünk itt lennünk" -mondta Péter a hegyen,s azt hiszem mi is elmondhatjuk ezen a családi Családfesztiválon."

Varga Domokos
író

"...Öröm volt látni, hogy itt a gyerekek még tiszták és kíváncsiak, és a " felnőttek" lelkesek és őrzik a gyerekkort!"

Maskarades
görög együttes

A Családfesztivál 96-ra ezúton is hívjuk mindazokat szeretettel, akiknek az érdeklődését a fentiek felkeltették:

A Szervezők

Sokan látják, hiszen minden vasárnap általa jut el hozzánk Isten szava a szentmisén. Ez a kis beszélgetés egyben segítséget is nyújt mindannyiunknak, hogy mi is jobban megismerhessük Stróber László atya személyét, aki 1952. december 27-én született a Nagykanizsa melletti Rűgyácon. Ebben a kis faluban is természetes volt a misehallgatás és a hit megélése. A többi lelkes kisgyermekkel együtt rendszeresen ministrált nemcsak hétvégén, hanem hétköznap is. A hajnali adventi misék sem "riasztották" el őket e nemes és szép szolgálatától.

-Mikor kezdett el hivatást érezni a papi pálya iránt?

A kegyelem lassan dolgozza meg az embert, de pontos munkát végez. Gyermekkoromban volt olyan gondolatom, hogy jó lenne, ha a jó Isten szólítana. S talán ezt éreztem, mikor szerzetesi gimnáziumba mentem.

A gimnáziumban azonban részben megváltozott a véleményem, mert a régészet iránt is előszeretettel érdeklődtem, innen ered a történelem iránti szeretetem is. De a 4. osztályban ősszel mégis véglegesen a papi hivatás mellett döntöttem -Isten segítségével -, s jelentkeztem kispapnak. A döntésemben meghatározó szerepet játszott a szerzetesi gimnázium, az atyák példamutató élete és az a szeretetteljes, baráti légkör, amit körénk varázsoltak. Így döntöttem a hivatás mellett, háttérbe helyezve, de nem elfeledve a kedvtelést sem.

-Szülei hogyan reagáltak erre az elhatározásra?

Vallásosak lévén örültek neki, soha nem tiltakoztak ellene és nem is erőltették. Édesanyám különösen örült az elhatározásomnak, mert -amint ezt később bevallotta - sokat imádkozott azért, hogy Isten hívjon meg igehirdetői közé. Már születéskor felajánlottak Istennek: ha fiú lesz, akkor legyen pap. Ez is biztos sokat segített. S bár ma már édesanyám nincs köztünk, mégis tudom, hogy fentről is támogat. A távolabbi környezetem is örült neki, hiszen a mi kis falunk három papot is kinevelt, ami nagy szó.

- Hol töltötte szemináriumi éveit?

A papi szemináriumot Budapesten, a Hittudományi Akadémián végeztem el.

- Milyen elképzelései, tervei voltak kezdőként?

Fiatalon álmodozó voltam. Abban bíztam, hogy Krisztus papjaként minden csodálatos lesz. Az emberek hallgatnak a jó szóra, Krisztus tanítására.

Ez részben meg is valósult, a másik rész jelenti viszont ennek a hivatásnak a keresztjét. És bizony nem minden sikerül úgy, ahogy szeretnénk. Tudni kell az elképzeléseket alárendelni Krisztus akaratának, csak így érhető el valami is.

Szerettem volna jó munkát végezni, amely szép eredményeket hoz. Viszont csak a "lassú víz mossa a partot". Sok keservet, szenvedést és "orra koppintást" kell elfogadnunk Istentől és tudni kell ezeket megélni, hogy bölcsőbbekké váljunk és rájövünk arra, hogy vannak dolgok, amiket csak Istenre lehet bízni, mert ő tud belőlük jót, szépet kihozni.

- Mit sikerült megvalósítani fiatalkori terveiből?

A pap valamit elkezd Isten kegyelméből gyermekek - felnőttek körében, lelkek ápolása terén, és ezt odahelyezi Isten elé, hogy alkosson belőle valami szépet. Isten végzi el dolgainkat áldása segítségével. Ehhez kell a pap erőfeszítése, de Isten tud mindezekből igaz, keresztény gondolatokat kihozni.

Fontos a siker, tudja belőle az ember, hogy figyelnek rá, ez ösztönzést ad neki, de mindenekeelőtt meg kell tanulni, hogy "más vet és más arat".

Több közösséget hoztam létre, melyet tovább vezetnek paptársaim, illetve én is köztük vagyok. Jó emlék számomra az is, mikor nem volt könnyű a vallásos embernek, akkor is el tudtam menni a gyerekekkel kirándulni minden nyáron, mert Isten kegyelme velünk volt, s mindenki szívesen gondol vissza rá ma is. Sikernek számít a gyerekeknél az apró visszajelzés, melyek örömmel töltenek el és még sorolhatnám....

- Minden esetben rá tud hagyatkozni Istenre?

Kitartó ima kell ahhoz, hogy ide az ember eljusson, és alávesse magát a szent AKARATNAK. A kegyelem ott dolgozik a papban egy életen át. Nekünk is sok mindent tudni kell megérteni, és el kell fogadni benne Isten tervét.

(a riportot következő számunkban folytatjuk)

Hári Beáta - Czémán Kinga

"Az legyen a legfőbb gondunk, hogy megőrizzük szívünkben a feltámadt Krisztus örömét. Ezt azzal bizonyíthatjuk, ha szeretetből, szívesen vállalunk és készségesen végzünk minden feladatot, amelyet az Isten és az emberek szolgálata kíván tőlünk." Kakuttai Teréz anya gondolata akár jelmondata is lehetne annak a néhány embernek, aki rendszeresen részt vállal a Szeretetszolgálat munkájában. Szívből segíteni, az embereket szolgálni csak Krisztus kegyelmével lehet - vallják a Szeretetszolgálat munkatársai, akik a pózvai szociális otthon 400 lakójának életét próbálják segíteni. Munkájukról Csiszár Máriával és Eröss Antalnival (Klári) beszélgettünk.

Csiszár Mária az 1970-es évek vége óta rendszeresen vett részt idős emberek gondozásában, sőt tanítványait is bevonta ebbe a munkába, így amikor 1992 nyarán megalakult a plébánián a Szeretetszolgálat, csatlakozott hozzájuk.

-A Karitás rendszeresen látogatta a kórházban fekvő betegeket, én úgy gondoltam, hozzám közelebb állna, ha a szociális otthonban tudnék segíteni. Eleinte egyedül jártam ki Pózvára, ma már többen végezzük ezt a munkát, a Mária Légió tagjai is segítenek, de így is kevesen vagyunk, mert az otthon 400 lakójából legalább 100 igényelné, hogy rendszeresen látogassák. 2-3 óra alatt 4-5 emberrel tudok beszélgetni. A beszélgetések során felmérjük azt, ki szeretne első pénteken szentgyónáshoz, szentáldozáshoz járulni, megpróbálunk segíteni az egyéb lelki élethez kapcsolódó dolgok intézésében, igyekszünk vigaszt nyújtani az elkeseredetteknek. Ha a beszélgetések során szóba kerül a betegség, a szenvedés (legtöbbször előfordul) akkor beszélünk arról, hogy a szenvedést Isten akarataként próbálják elfogadni. Ilyenkor gyakran kérnek tőlünk rózsafüzért, imádságot. Jó érzés, hogy mindig visszavárnak bennünket, számítanak ránk. Munkánkban nagy segítség, hogy az otthon vezetője, Kiss Bódog Zoltánné is támogat bennünket - mondja Marika.

A kezdeti lépések után az évek folyamán eljutottak odáig, hogy az otthonban is kialakult egy csoport, akik rendszeresen együtt imádkozzák a rózsafüzért, egymást is látogatják, hogy az otthon lakói is többen törődnek egymással. A Karitás anyagi

segítségét is nyújt, rendszeresen visznek ruhát az otthonba. Karácsonykor és húsvétkor a maguk készítette kis ajándékokkal lepik meg az idős embereket. A szobák feldíszítésében is segítettek, a Karitás által vásárolt feszületek mellett olyan ikonokat ajándékoztak az otthon lakóinak, amelyeket naptárakból maguk készítettek.

Ma az otthonban havonta két vasárnap van szentmise, a többi vasárnapon igeliturgiát tartanak, amit Marika és Klári vezet. A karácsonyi betlehemes játék, a húsvéti keresztút mellett különböző Mária ünnepeken szentórát, szentségimádást tartanak. A lelki gondozásban a Mária Légió tagjai is segítenek. (A Mária Légió célja az apostolkodás, a hívek visszavezetése az egyházba.) A Mária Légió nyolc tagja hétfőn délelőttönként látogatja a betegeket és bénákat.

-Igazán sokat tanulunk tőlük, azoktól is, akik beszélni sem tudnak, nagyon gyakran előfordul, hogy imádkozunk velük és sírnak örömeinkben. Ugy érzem, nemcsak mi adunk, hanem mi is sokat kapunk tőlük, a bennük élő Krisztus érint meg bennünket. A munkánkban érezzük Isten kegyelmét, nagy erőt ad, hogy sokan imádkoznak értünk - mondja Klári.

A Mária Légiósok segítenek a gyóntatásban, áldoztatásban, ismerik a betegeket, az igényeket, így a gyóntató atyák tudják, hol várják őket. Klári szerint a legnagyobb kegyelme ennek a munkának az, hogy az otthon lakói jobban ismerik egymást, odafigyelnek egymásra. Az otthonon belül is megalakult a Mária Légió és ahogy tudnak, segítenek ágyhoz kötött társaikon.

Szívhez szóló élményeiket hosszan lehetne sorolni ragaszkodásról, megtérésről, lapok telnének meg vele. Egy biztos, ezt a munkát csak hittel és szeretettel lehet végezni.

Szekér Zsuzsanna

Szent Erzsébet

A templom déli oldalának a bejáráshoz legközelebb eső oltára fölé árpádházi Szent Erzsébet képét festette Cimbal mester. Erzsébet II. András király és Merániai Gertrúd királyné lánya, Lajos türingiai gróf felesége volt, 1231-ben halt meg. Jámorságának, vallásos alázatának, bőkezű adakozó hajlamának már életében nagy híre volt, s igen hamar, halála után mindössze

négy évvel szentté is avatták. Árpádházi szentjeink között ő a negyedik. Annak ellenére azonban, hogy a másik hármat: Istvánt, Imrét és Lászlót a Regnum Marianum gondolatkörre felépülő XVIII. századi katolicizmus igen gyakran ábrázolta, Erzsébettel hozzájuk képest ritkán találkozunk az oltárképeken, freskókon. Nem véletlenül. Ő nem apostoli szent, nem uralkodó, népe fegyveres védelmezője.

Személye nem válhatott Istvánhoz vagy Lászlóhoz hasonló nemzeti patrónus jelképpé. A nemzeti identitástudat két legfőbb támasza mellett, különösen a nemzeti öntudatra ébredés évszázadában, az alimizsnálkodásra buzdító szent királyleány csak másodlagos hangsúlyt kaphatott.

Az oltárképen lépcsős kapufeljáró tetején áll Szent Erzsébet, és pénzadományt oszt a hozzá forduló szegények seregének. Jobbra tőle kékruhás apród tartja a kiosztandó pénzt, hátrébb két szolgáló és egy suta arányú

bajszos férfi látható. A másik oldalon sorakoznak a rászorulók. Egy asszony alázatos mozdulattal éppen átveszi az adományt, mellette, az előtérben egy koldus ül, a mankóját szorongatva. Erzsébet fölött huncut gyermekangyalok kandikálnak a felhő-fodrokból, tanúskodva a szent irgalmassága iránti mennyei figyelemről. A háttérben épülethomlokzat részlete látszik

félköríves zárású, antikizáló ajtónyílással, két oldalán barokkos vázadísszel. A wartburgi vár (itt székelt a türingiai gróf) egy palotaépületének naív elképzeléséről lehet szó, mint Erzsébet otthonáról.

A kép kompozicionális felépítése nem Cimbal leleménye. A festőnek a bécsi Képzőművészeti Akadémián talán mestere is lehetett az a Daniel Gran, aki 1736-ban egészen hasonló, de Portugáliai Szent Erzsébetet ábrázoló oltárképet festett a nemrég épült (szintén bécsi) Karlskirchébe. Ennek különböző vázlateit, változatait, másolatait máshol is megismerhette Cimbal. Több ismert variációja mellett az egyik még a Veszprém megyei Külsővat plébániatemplomába is eljutott. A barokk kor embere számára azonban a plágium ismeretlen fogalom volt. A Szent Erzsébet oltárképben nem ezt, hanem a jámborságra való buzdítás sikeres

FOTO: Kincses István

képzőművészeti sémáját látta.

Dr. Kostyál László

Csípősen fúj a szél, csapja, vágja a vizes havat. Megjött az első hó! Korán, még nem számítottunk rá.

A gyerekek ujjonganak, felsejlik bennük a tavalyi szánkózás emléke. Talán a szentmise után már szánkózni is lehet!

Az iskolakert fáit rázza, cibálja a szél, a nedves hótól roskadoznak a gallyak. Jó bemenni már a melegre, az áhítatos fénybe. A mosolygó gyermekszemek összevillannak, ismerősre akadtak. Találkoztunk, két hete itt, vagy talán tegnap az oviban, az ovis hittanon. Mindegy, fő hogy ismét együtt vagyunk, jó és boldogító a találkozás.

A kisebb-nagyobb családok, anyák karon ülő apróságokkal, nagyik unokáikkal helyet foglalva, halk zsbongással várják az ovis-misétek kezdő csengőszót..

"Templomunk az Isten háza.." hangzik fel a kezdőének a fiatalok gitárkísérével.

Boldogság látni a kicsik kiviruló arcát, áhítattól átváltozott tekintét, ahogy a szentmise alatt reagálnak az érzelmeiket, képzeletüket, gondolkodásukat megmozgató evangéliumi történetre, ahogy elképzelik a fáról kíváncsian letekintő Zakeust, ahogy osztogatják a "békét" egymásnak, gyerek a gyereknek, gyerek a felnőttnek- néha balkézzel is -, attól az érzéstől átszellemülten, hogy jó megérinteni Téged, mert szeretlek és Te is szeretsz, mert béke van bennünk, mert romlatlan, ártatlan vagyok...

Azután jó felállni is, elmenni egy kicsit a felnőttekkel együtt, egyenesen az oltárhoz, hogy a homlokukra rajzolt kereszt formájában ők is átérezzék a Jézus Krisztussal való találkozást. Végül felhangzik a " Fogom a kezéd, Jézus" dal, s a közben egymásra talált barátok vidám serege levonul az ebédlőbe, hogy az édesanyák által szervezett agapén még egy kicsit együtt lehessenek, kínálják egymást süteménnyel, egyenek, igyanak, beszélgessenek felnőttek, gyerekek egyaránt.

Közben megvastagodott a hó. Tapossuk, dobálózunk, visítózunk. Örülünk itt is, most is. Bárcsak ez az öröm örökké tartana!

Már második éve ad otthont a Miasszonyunk Kanonokrend Zárda-kápolnája az óvodás, szentmiséeknek.

Alapítói lelkes, fiatal, istenszerető szülők, akik fontosnak tartották, hogy gyermekeiket oly módon vezessék be a katolikus liturgiába, hogy azzal másokat ne zavarjanak, azon együtt az egész családdal részt vehessen a kisbabás édesanya is. A gyermekek nemcsak a családban és az ovis misén élik életüket, hanem egy másik közegben, az óvodában, iskolában is. Nem mindegy, milyen

szellemséget képviselnek azok a felnőttek, akikre a szülők rábízzák gyermekeik napközbeni nevelését.

Nagyon nagy szükség lenne egy katolikus óvodára, ahol a nevelés egész rendszere keresztényi. Imádkozzunk megvalósulásáért. Addig is, a hiány pótlásaként lelkes hitoktatók Zoltán atya vezetésével heti egy alkalommal hittanfoglalkozásokat tartanak tíz óvodában, mintegy háromszáz kisgyermeknek.

Munkájuk gyümölcse, hogy kéthetente megtelik a zárdakápolna óvodásokkal, hogy együtt imádjuk a mi teremtő, gondviselő, szerető Istenünket.

Gedeon Júlia

A Göncölszekér

/ Szeretet/

Egyszer régen nagy szárazság volt a földön. A folyók, patakok, források mind kiapadtak. A fák, bokrok, mezők kiszáradtak, az emberek és állatok szomjaztak. Ekkor éjnek idején az egyik házból kilépett egy lány vízmerő serpenyővel a kezében, hogy vizet hozzon beteg édesanyja számára: Mivel sehhol sem talált vizet, a hosszú keresésben elfáradt, lefeküdt a fűben és elaludt. Legnagyobb meglepetésére, amikor felébredt, a mellette lévő vízmerítő edény tele volt friss forrásvízzel. A lány megörült ennek, és ösztönösen inni akart belőle, hogy enyhítse kínzó szomjúságát. Mikor azonban szájához emelte a vizet, eszébe jutott, hogy beteg édesanyjának sokkal nagyobb szüksége van rá, és hazafelé indult. Amint hazafelé igyekezett, nem vette észre azt a kis kutyát, amely keresztbe feküdt az úton. Megbotlott benne, és elejtette a vizeskancsót. Azt hitte, hogy kiömlött belőle a víz. Legnagyobb meglepetésére azonban egy csepp víz sem loccsant ki belőle. Ekkor a lány megsajnálta a kutyát és megittatta. A kutya tüstént felüdült tőle. Mikor a lány a vizeskancsó után nyúlt és hazaindult, az agyagból készült edény hirtelen ezüstté változott. A leány hazavitte, és édesanyja kezébe adta. Nekem úgymint meg kell halnom, mondotta a beteg anya, igyál inkább te belőle!

Ezzel visszaadta a kancsót lányának. Ebben a pillanatban arannyá változott. A leány éppen ajkához emelte a korsót, mikor egy fáradt vándorember lépett be az ajtón, és vizért könyörgött. A leány lenyelte a szájában összefutott nyálat, és odaadta a vizet a szomjas vándornak. Ekkor hét nagy gyémánt ragyogott fel a vizeskorsón, és hatalmas vízsugár szökött fel belőle. Majd a hét gyémánt mind magasabbra és magasabbra emelkedett, míg felért az égre, ahol aztán a Göncölszekér lett belőle.

(Tolsztoj)

A szeretet hősei

A szeretetnek is vannak hősei. Azok az emberek, akik le tudtak mondani kicsiny önös érdekeikről, gőgjükről és kényelmükről, hogy követve Isten parancsait felebarátaikért hozzanak áldozatot. Emlékezzél rájuk és tanulj tőlük!

Az irgalmas szamaritánus nem kérdezte, hogy a szenvedő kicsoda, de látva őt, odament segíteni.

Árpádházi Szent Erzsébet lemond királynői rangjáról, és betegeket, szegényeket gondoz. Szent Vince szerzetet alapít a betegek ápolására. Dunant Henrik megalapítja a világ legnagyobb szeretet-egyesületét, a Vöröskeresztet.

A szeretet legnagyobb hőse Krisztus, az Isten fia.

(Dr. Szenthelyi-Molnár István: Emberek! Az élet szép!)

Az Úr látogatása

Szent Erzsébetet, miután sógora kiüldözte Wartburg várából, azok közül, akiket addig segített, senki sem akarta házába fogadni. A tél hidege ellen csupán egy üres faskamrában talált menedéket. A vár urától való félelemből még a nyomorultak is kicsúfolták és megdobálták Erzsébetet. Ennivalója sem volt. Erzsébet mindezt örömmel fogadta. Egész napját a templomban töltötte. Egy alkalommal az imádkozás közben boldogan így kiáltott fel: "Igen Uram, ha Te velem akarsz maradni, én is veled akarok maradni és sohasem kívánok Tőled elválni!"

A szentségig nehéz út vezet, az Úr azokat látogatja meg, akiket szeret, de szabad akaratunkra bízva, hogy hogyan fogadjuk látogatását.

(Berecz-Dr Szenthelyi Molnár: Állj meg egy szóra!)

Az oldalt szerkesztette: Dr. Simon Éva

PLÉBÁNIAI HÍREK

•Az adventi szent időben hétköznapokon reggel 6 órakor Roráté, azaz Jézust váró szentmiséket tartunk. Tehát a reggeli miserend: 6, 7, fél 8 és 8 óra.

•A betegek ünnepi gyóntatása
December 13-, 14-, 15-én délelőtt Zalaegerszegen, 3-án és 10-én délelőtt Kispáliban és Nagypáliban. 17-én délelőtt Ságodban, 19-én délelőtt Besenyőben.

•Karácsonyi gyermekgyóntatás 16-án, szombaton délután 2 órától a nagytemplomban.

•A Jézusvárás december 24-én, délután 4 órakor kezdődik.

•Az éjféλι szentmise előtt 23.30-tól ünnepi koncert lesz. Közreműködők: Mátyás István orgona, Dankovics Viktória fuvola, Újvári Zsuzsanna ének, valamint a Mindszenty József Kamarakórus. Vezényel: Tóth György karnagy.

•Az éjféλι szentmisét Kirner Antal Zoltán káplán mutatja be.

•A Keresztény Pedagógus Közösség december 13-án szerdán, az esti szentmise után szombathelyi Domonkos-nővéreket lát vendégül adventi beszélgetésre.

•Jótékonyági koncert a Mindszenty József Általános Iskola javára. 1995 december 9-én, 15.30-kor a Mária Magdolna Templomban. Belépőjegyek vásárolhatók a Mindszenty József Általános Iskolában és a koncert előtt a helyszínen.

ADVENTI KÖNYVAJÁNLAT

Rev. Robert de Grundis, S.S.J.: A nyelvek adománya

Patty Gallagher Mansfield: Az új Pünkösöd kezdete

Kerkai Jenő Intézet: Kerkai Jenő emlékezete (Kalot)

Bánk József: Ami a szemnek láthatatlan

Jálics Ferenc: Testvéreink hite

Philip St. Romain: Növekedés a belső szabadságban

Regöczi István: Az Isten vándora II. (a Kútvolgyi Engesztelő Kápolna 25 éves története)

Dr. Vonsik Imre: Búcsúsok énekeskönyve

KIA (Keresztény Ismeretterjesztő Alapítvány): Fiatalok mozgósítása imádkozásra

A kiegyensúlyozott élet

Nagy Zoltán: Szeretetre születünk (Erkölcsstan fiataloknak)

KARÁCSONYI KÖNYVAJÁNLAT

Fekete István: Régi Karácsony

Szabó Ferenc: Szomjazd, hogy szomjúhózzalak

Szentgály Kata: Kicsi Jézus vándorútja

Új Ember évkönyv

Katolikus kalendárium

Igeliturgikus útmutató

Agatha Christie: Csillag Betlehem felett

Homoki-Nagy Katalin: Mennyből az angyal

Katolikus falinaptár

Berki Viola: Betlehem

Ünnepi Harangszó

A zalaegerszegi Mária Magdolna

Egyházközség tájékoztatója

Megjelenik kéthavonként

Szerkeszti: a Tájékoztatási Munkacsoport

Főszerkesztő: Mohos István

Felelős kiadó: Dr. Szabó Gyula

Szerkesztőség és a kiadó címe:

Zalaegerszeg, Balatoni u.1.

Pf.:91. 8901 Tel:312-157

Tipográfia: Frimmel Gyula

Szedés: Dr. Kecskés Gábor és

Tompa Mihály (melléklet)

Nyomás: Göcsej Nyomda Bt.

Vezető: Győrffy Zoltán

JÉZUS SZÜLETÉSE
(Ismeretlen)

Messze-messze földön, valamikor régen,
hideg istállóban, rongyos faluvégen,
kicsi kuckójában kerek nagy világnak
kisfia született egy édesanyának.

Szalmás, kemény jászol volt az első ágya,
nem volt ingecskeje, tollpihés dunnája,
semmije, semmije sem volt szegénykének...
nem volt a világon nálánál szegényebb.

S mégis azon éjjel megnyílnak az egek,
zengve földreszálltak angyali seregek,
messze napkeleten fényes csillag támadt,
királyok hódoltak Mária fiának.

(Salzburgi festő: Királyok imádása, 1440.)

Messze volt, régen volt... s mégis minden évben
ezen a szent estén ünnep van az égben,
ünnep van földnek minden szögletében,
ünnep van minden gyermek boldog kis szívében.

Kis házban, nagy házban csak róla beszélnek,
érte van az ünnep, neki zeng az ének.
Békét tőle kérnek, csodát tőle várnak...
Dicsőség, dicsőség Isten szent fiának!

Pilinszky János: Karácsonyi gondolatok

Szép a karácsony költészete, de ennek a költészetnek a gyökere véghetetlenül mélyebb, s tulajdonképpen még nem termette meg valódi gyümölcseit közöttünk.

Isten - írja Simon Weil - tiszta szeretetből alkotta a világot. A teremtés nem Isten hatalmának, hanem az isteni szeretet *lemondásának* a műve. Mivel pedig a világ a lemondás műve, erre az isteni szeretetre mi is

Karácsonyi melléklet

csak lemondással felelhetünk. Innét minden valódi alkotás és minden valódi cselekedet és vállalás mélyén a szeretet alkalmá és az aszkézis szabadító jelenléte.

De a teremtő szeretet nem lett volna teljes, ha Isten maga is nem vállalja megtestesülését. Creatio, Incarnatio, Passio: ugyanannak a feltétlen, ugyanannak a szent Szeretetnek a túláradása, "túlkapása", amely "Krisztust végül is a keresztre emelte".

Egész létünk a szeretet isteni "túlkapásainak" a drámája. Ennek a drámának áll mintegy centrumában az isteni megtestesülés titka az isteni ártatlanság makulátlanul tiszta jegyeivel. Így - a teremtő lemondás jegyében - a karácsony egyszerre az egész teremtés elfogadásának és szeretetben való fölülmúlásának az ünnepe. Isten szeretete és szabadsága a valóságos helye: innét univerzalitása. Ezért, hogy jó hírével mindent bevilágít, hogy térben és időben minden - ami szép és igaz - tudva, nem tudva feléje mutat, s méltán meríthet világosságot belőle.

De mint a szívünkben lakó isteni szikra, tiszta szeretet: a megtestesült Isten is csak szinte észrevétlenül léphetett közénk. Igaz: kicsiny, mérhetetlenül kicsiny fény ez - de reális. Ugyanaz a szelídség, mely engedelmesre bírta a teremtett univerzumot, és gyengédségének erejével a kereszt vereségén túl meggyőzte a világot.

A karácsonyi bölcsőben a kisdetek ártatlanságával fekszik ez az ártatlan Isten, kinek szeretete soha többé nem hagyja nyugton szívünket. Békéje örök kísértője minden békétlenségnek, szelídsége minden háborúságnak. A karácsonyi ünnep külsősége mit sem ér e tiszta, ártatlan és egyetemes szeretet nélkül. Vajon valaha is meg fogja teremni méltó gyümölcseit közöttünk?

(Szög és olaj, 1982.)

Ady Endre: Karácsony

I.

Harang csendül,
Ének zendül,
Messze zsong a hálaének,
Az én kedves kis falumban
Karácsonykor
Magába száll minden lélek.

Minden ember
Szeretettel
Borul földre imádkozni,
Az én kedves kis falumban
A Messiás
Boldogságot szokott hozni.

A templomba Hosszú sorba
Indulnak el ifjak, vének,
Az én kedves kis falumban
Hálát adnak
A magasság Istenének.

Mintha itt lenn
A nagy Isten
Szent kegyelme sűgna, szállna,
Az én kedves kis falumban
Minden szívben
Csak szeretet lakik máma.

II.

Bántja lelkem a nagy város
Durva zaja,
De jó volna ünnepelni
Odahaza.
De jó volna tiszta szívből
- Úgy mint régen -
Fohászkodni,
De jó volna megnyugodni.

De jó volna mindent, mindent
Elfeledni,
De jó volna játszadozó
Gyermek lenni.
Igaz hittel, gyermek szívvel
A világgal
kibékülni,
Szeretetben üdvözülni.

III.

Ha ez a szép rege
Igaz hitté válna,
Óh, de nagy boldogság
Szállna a világra.
És a gyarló ember
Ember lenne újra,
Talizmánja lenne
A szomorú útra.
Golgota nem volna
Ez a földi élet,
Egy erő hatná át
A nagy mindenséget,
Nem volna más vallás,
Nem volna csak ennyi:
Imádni az Istent
És egymást szeretni...
Karácsonyi rege
Ha valóra válna,
Igaz boldogság
Szállna a világra...

(T. Gruntovics műhelye: Krisztus születése, 1770.)

A szent éjszaka

Karácsony napja volt. A ház népe templomba ment, csak a nagymama meg én maradtunk otthon. Ketten voltunk, de mégis egyedül éreztem magam. Milyen kár, hogy nem mehetünk a templomba, és nem láthatjuk a karácsonyi fényeket! Mit lehet ilyenkor csinálni? Tapasztalt nagymamám végre erre is megtalálta a választ. Mesélni kezdett.

- Valamikor régen, élt egy ember, aki az egyik sötét éjszaka bekopogott szomszédjához tüzet kérni. Itt azonban visszautasították. Ekkor házról házra járt, kopogott és alázatosan mondta:

- Jó emberek, segítsetek rajtam: feleségemnek gyermeke született, tüzet kellene gyűjtanom, hogy egy kicsit megmelegedhessenek.

Az emberek szívében azonban éjszaka tanyázott, és senki sem hallgatott kérésére. A szegény ember nem adta fel a reményt, és tovább kereste a tüzet. Végre a messzeségben megpillantott egy fényszilánkot. Elindult feléje. A tűz a szabadban égett, körülötte egy juhnyáj, pásztorok virrasztottak mellettük.

Amikor az ember a tűz közelébe ért, észrevette, hogy a pásztorok lábainál három hatalmas kutya alszik. Jövetelére fölébredtek és nagy dühösen ugatni akartak. Azonban egy hang se jött ki a torkukon. A szegény ember látta hátukon felborzolódnai a szőrt, éles fogaikat, és rárohantak. Az egyik a kezébe kapott, a másik a lábára, a harmadik a torkához. Mégsem árthattak neki, mert a fogak nem engedelmeskedtek, a kutyák nem tudtak harapni.

A szegény ember tovább akart menni, de a báránykák útját állták. Ekkor a bárányok hátán, mintha szárnyakon járna, lépkedett a tűz felé. Az állatok közül csodálatosképpen egy se tiltakozott ez ellen.

Amikor a tűzhöz ért, ránézett a pásztorra. Öreg, mogorva ember volt és bizalmatlanul nézett az idegenre. Megmarkolta botját, amivel a farkasokat szokta elriasztani. Már föl is emelte, hogy lesújtson vele az

idegei emberre. A bot azonban nem engedelmeskedett. Suhogva hullott vissza a földre. Ekkor az ember közelebb lépett a pásztorhoz és így szólt hozzá:

- Kedves barátom! Segíts rajtam és adj egy kis tüzet! Feleségemnek kisbabája született és szeretnék tüzet gyújtani, hogy megmelegedjenek mellette. A pásztor a legszívesebben nemet mondott volna. De mivel látta, hogy a kutyák se árhattak az embernek, a botja is kiesett a kezéből, nem mert nemet mondani.

- Vegyél amennyit akarsz, mondta.

A tűz meglehetősen kialvóban volt már. Csak néhány parázs piroslott a hamu alatt... Az idegennél nem volt semmi lapátféle, amivel kiemelhetett volna néhány parazsat. Látta ezt a pásztor és gúnyosan biztatta:

- No vegyél bátran belőle!

Titokban pedig örült, hogy az idegen mégsem vihet a tűzből. Ebben a hitében azonban csalódott. A különös idegen lehajolt, pusztá kézzel kiválogatott néhány pirosuló parazsat és köntöse zsebébe rejtette. És íme a parázs nem égette meg a kezét és a ruhája se gyulladt meg tőle. Mintha csak diót, vagy mogyorót tett volna a zsebébe. Mikor ezt a mogorva pásztor meglátta, csodálkozni kezdett.

- Miféle éjszaka lehet ez, amikor a kutyák nem harapnak, a bottal nem lehet ütni, és a tűz nem éget?

Utána is kiáltott a távozó idegennek:

- Miféle éjszaka ez? Miért olyan szelíd és irgalmas most minden?

Erre azt válaszolta a férfi:

- Ezt én nem mondhatom meg neked, ha jómagad nem látod.

Ezzel már indulni is akart a parázssal, hogy tüzet gyújtson feleségének és gyermekének. A pásztor azonban arra gondolt: érdemes lesz utána nézni ennek a különös jelenségnek.

Ezért otthagya nyáját és nyomon követte az embert. Így tudta meg, hogy a szegény embernek még egy kunyhója sincs, hanem egy barlangban lakik feleségével és gyermekével. A pásztor, jóllehet nem volt valami puhaszívú ember, most mégis megsajnálta az ártatlan gyermeket.

- Fogd és takard be vele a gyermeket.

Ebben a pillanatban, mikor irgalmasság gyúlt szívében, megnyíltak szemei és látta, amit eddig nem láthatott és meghallotta, amit eddig nem hallhatott. Látta a barlang körül lebegő, aranyos szárnyú angyalokat. Mindegyik ezüsthúrú hárfát tartott kezében, és arról énekeltek, hogy eljött az Üdvözítő megváltani a világot. Ekkor egyszerre megértette, hogy miért olyan szelíd az éjszaka. Közben az angyalok száma egyre szaporodott. Nemcsak a barlangon ültek, hanem ellepték a hegyet és égig röpültek. Valamennyien elvonultak a barlang előtt és legalább egy pillantást vetettek a gyermekekre. Az öreg pásztor gyönyörködve hallgatta a csodaszép éneket, és térdre borulva köszönte meg Istennek, hogy mindezt megérhette és megláthatta.

Eddig tartott nagymama meséje. És én ebből megtanultam, hogy a karácsony titkát és rejtelmét csak az értheti meg, akinek a szeretet megnyitja szívét és szemét.

Kegyelemteljes karácsonyi ünnepeket

és Istentől megáldott, nagyon boldog új esztendőt

kíván a plébánia híveinek és az Ünnepi Harangszó minden olvasójának a

Mária Magdolna Plébánia és az Ünnepi Harangszó!